

Ziua 1: Israel, sudul

Eve Barlow *

Ieri, în timpul unei escale în drum spre Tel Aviv, am împărtășit gândurile mele despre motivul pentru care fac acest lucru și de ce mă duc la război. Sper ca oamenii să se uite la asta, dacă nu se uită la nimic altceva din ce am făcut vreodată. Se pare că o mulțime de oameni au făcut-o deja, iar unii sunt foarte furioși, pentru că nu le place deloc ideea unui evreu care trăiește. Dar apoi alți oameni l-au vizionat și au descoperit că le vorbește. Mă întreb de ce...

Este uimitor că, cu cât postez mai mult și cu cât împărtășesc mai mult, inclusiv astăzi - imagini în timp real ale atrocităților Holocaustului din zilele noastre - cu atât sunt mai mult lapidat în public. Dar nu funcționează. Nu face decât să reafirme scopul acestui lucru. Ei îl neagă. Noi îl trăim. Vă rog să fiți atenți. Pentru că este la fel ca întotdeauna.

La fel cum a fost întotdeauna.

Am văzut lucruri nebunești.

Aceasta este o experiență extraordinară. Și este profund israeliană. Pe rampa de acces în sala de sosiri a aeroportului Ben Gurion sunt rânduri de imagini cu ostatici; acesta este singurul loc din întreaga lume unde aceste afișe sunt respectate și la adăpost de defrișare, de ștergere. Acesta este motivul pentru care Yad Vashem se află la Ierusalim; singura garanție că va rămâne în lume un muzeu care va documenta întotdeauna ceea ce s-a întâmplat în Shoah. Aceasta este acum o țară șocată de o revenire a răului pe care a fost construită pentru a-l preveni. Și totuși, am simțit cum tensiunea unei lumi ciudate mi-a părăsit imediat corpul în momentul în care am ajuns aici.

Ex-fucking-hale.

Și când ne-am îndreptat spre sud, spre graniță, imediat ce am aterizat în această dimineață, am văzut ceva. Am văzut muzeele Holocaustului prinzând viață. Am intrat în casa incendiată a unei femei care a fost odată activistă pentru pace, Vivian Silver. Printre dărâmăturile casei sale zăceau hârtii de pergament arse dintr-o carte ebraică. Nu am mai trecut niciodată pe lamele de acoperiș rupte în loc de pavaj, dar aici este un întreg kibbutz. Acoperișuri sparte. Podele incendiate. Pereți aruncați în aer. Am găsit jurnalele lui Vivian. Am găsit jucării de copii acoperite de funingine. Viața. Asta nu era o bază militară. Nu era un loc al puterii. Era un simplu kibbutz.

Ar fi putut fi în alb și negru în spatele unei vitrine de sticlă. Dar era real. Era acum. Sate de evrei arse până la cenușă. Încă se mai simte mirosul în aer. Și bubuiturile care se aud în mod constant alături - Gaza este la mai puțin de un kilometru și jumătate de acolo. Și inima îmi tremură cu fiecare bubuitură, o simt în picioare. Într-o casă am găsit doar un pachet de Lurpak rămas și câteva țigări nefumate.

Un supraviețuitor, Hugo, din kibbutzul Be'eri, ne-a dus la casele distruse ale tuturor prietenilor săi. Acum locuiește într-un hotel - de câteva luni. Toți au fost evacuați.

Hugo s-a întors spre mine și mi-a spus: "Credeam că lumea occidentală a spus: niciodată mai mult! Ce este asta atunci, dacă nu se mai întâmplă niciodată?". Iar eu i-am dat un răspuns simplu: "Mă tem că lumea te-a mințit pe tine, și comunitatea ta, și pe noi toți". Și nimănui nu-i pasă. Nimănui nu-i pasă de noi. Le pasă de noi doar în măsura în care noi oglindim un fel de moralitate sau valoare creștină în ei înșiși, dar dacă nu pot vedea o oglindă în noi, atunci la naiba cu noi. Mi-am dat seama astăzi că "niciodată din nou" nu era deloc pentru noi. A fost pentru ei. Pentru a le ușura vina. Pentru a evita ceea ce au lăsat să se întâmple. Niciodată din nou a fost de fapt o formă sociopată de gazlighting global. Cuvinte goale. Promisiuni goale. Să aruncăm "niciodată mai mult". Este un slogan stupid care a protejat o nouă formă de antisemitism, mai insipidă și chiar mai terifiantă, mascată sub numele de eliberare a palestinienilor.

Be'eri se află la doar 4 km de Gaza. Marginile acestui frumos kibbutz sunt mărginite de ferme de arbori Jojoba. Vă puteți imagina cum era înainte de această distrugere. Plantele în ghiveci căzute acum denotă faptul că aici creșteau atât de multe. Plante, flori, vecini unul lângă altul, în rânduri de case, împărțind comunitatea. Trei generații una lângă alta. Nu le-a fost teamă să trăiască aici, alături de vecinii lor palestinieni. Ei credeau în pace. Cu o zi înainte, pe 6 octombrie, au dat o petrecere pentru a sărbători kibbutzul, înființat pentru prima dată pe 6 octombrie 1946. Acum, întregul sat este ars din temelii. A fost șters. Ca și cum nu ar fi respirat niciodată viață. Acoperișurile înlocuiesc aleile. Sirena de raid aerian a sunat și am fugit la singura intrare rămasă, pentru că nu mai există camere sigure. Din fericire, bombele veneau dinspre "noi" și nu spre "noi".

Îmi amintesc că în adolescență am vizitat muzeul Holocaustului din Berlin. Și acolo există un memorial în care te afli într-un arbore înalt; o prismă înaltă și întunecată, cu o lumină chiar în vârf, semnificând speranța că și în adâncurile iadului există lumină. Dar astăzi am văzut din nou acel memorial. O replică a acelui memorial exact în timp real.

Memorialul nu a funcționat. Nu a funcționat. Femeia care a murit în această casă nu a fost salvată de lumina de la fereastră. A murit în întuneric. La fel ca în Holocaust.

Lângă graniță se află standuri pentru armată administrate de voluntari. Guvernul israelian i-a dezamăgit pe oamenii de aici atât de catastrofal încât civilii din Israel, în adevăratul spirit socialist sionist, au luat problema în propriile mâini. Ei au construit aceste mici zone frumoase pentru ca soldații să vină să se odihnească, să mănânce, să danseze și să cânte înainte de a se întoarce peste graniță. Cântau Ben E King și Amy Winehouse și făceau clătite. Totul aici este autofinanțat. Proprietarul acestui loc este un voluntar cu normă întreagă. Ne-a spus că nu acceptă nici măcar donații de la Coca-Cola. Totul este condus de comunitate. Ca în vremurile bune de altădată.

Am călătorit până în pădurea din Re'im și am stat pe locul unde a fost scena festivalului de muzică Nova, unde s-au adunat 3.000 de tineri înainte de a avea un sfârșit atroce. Am luat un supraviețuitor al festivalului care se întorcea pentru prima dată. Un suflet frumos de 24 de ani, pe nume Nehari. A pierdut zece prieteni, inclusiv două fete pe care le-a cunoscut petrecând în Brazilia. Erau cele mai bune prietene și au fost îngropate împreună. Le-a regăsit chipurile în

locul memorial improvizat care se află în prezent acolo (mai jos). Acești bărbați și femei ar trebui să fie în viață. Ne-a spus că a spune povestea sa oamenilor veniți de peste hotare pentru a depune mărturie, călăuzindu-ne prin cele douăsprezece ore de iad, este singurul lucru care îl protejează de o viață zdrobită de traume. El a spus că după ce a alergat ore întregi prin păduri și câmpuri deschise, ca evreii din Germania nazistă, el și oamenii cu care a fugit au găsit două portocale într-un copac - care nu erau gata să fie mâncate, și le-au împărțit între douăsprezece persoane. Ca și în cazul Holocaustului. A luat decizii pe viață și pe moarte, iar acum trăiește cu vina, la fel ca supraviețuitorii din lagăre.

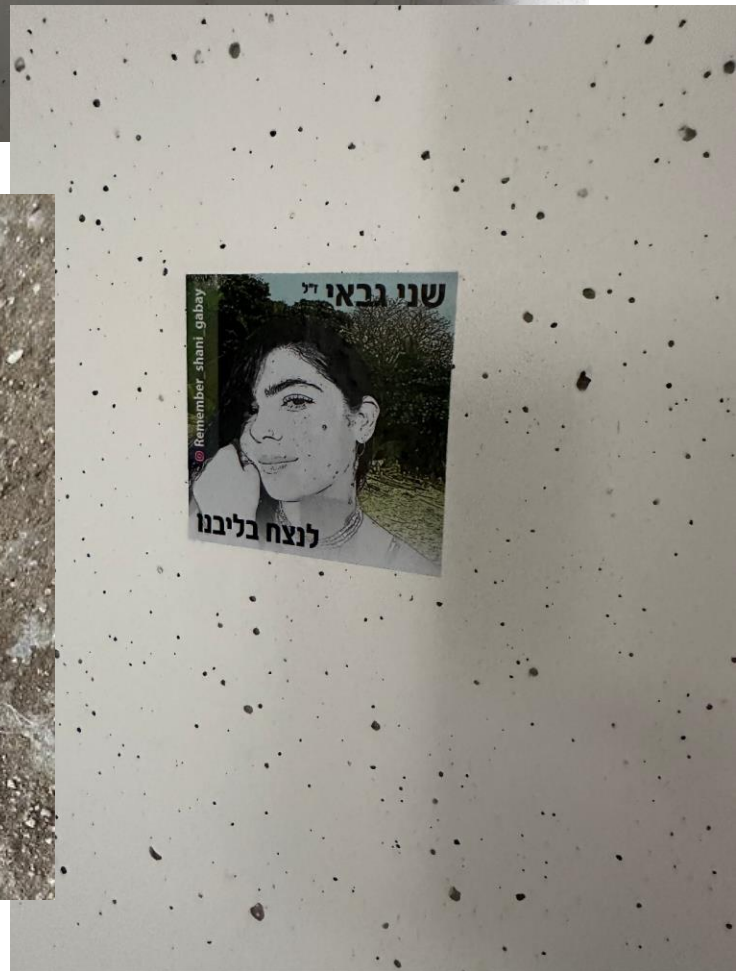
Iată ce a văzut Nehari în fața lui, în timp ce Hamas venea din spate. Și a fugit în pustiu. La fel ca în marile războaie de pe frontul de vest, aici a crescut iarba acolo unde înainte era un câmp prăfuit, dar aici ați văzut videoclipuri cu mii de petrecăreți alergând pentru a-și salva viața. O armată a Hamas în spatele lor, cu armament pe care nu-l poți crede, dar pe care lumea occidentală l-a finanțat, crezând că donează pentru libertatea palestinienilor.

M-am plimbat prin locul senin unde se afla scena principală de muzică la festivalul Nova, în timp ce bombele continuau să explodeze în fundal. Acolo unde altădată erau puști de 20 și ceva de ani care se drogau, acum sunt hassidimi care se roagă pentru răspunsuri.

Am urmărit povestea oamenilor care au scăpat și ne-am oprit într-un adăpost de pe marginea autostrăzii, la kilometri distanță; un drum care a devenit o autostradă a morții pe 7 octombrie. Acest adăpost a fost cel mai terifiant lucru în care am stat vreodată. L-am recunoscut din imaginile filmate de camera de corp a Hamas - acum arse în craniul meu. În acest adăpost, nu exista decât moarte. Puteți vedea unde Hamas a atacat cu RPG-uri un grup strivit de 30 de cadavre. Au aruncat șase grenade, astfel încât cadavrele au fost brutalizate dincolo de recunoaștere. Fata din poza de pe perete a fost îngropată cu părțile greșite ale corpului. A fost arsă de vie într-o ambulanță după ce a scăpat din acest adăpost. Nu pot descrie cum miroase

această cutie mică de beton. Mirosul de sânge, de carne și de putrefacție. Sentimentul pereților care se prăbușesc. Pe perete se pot vedea urmele de unde au ricoșat grenadele - spre tavan. Acolo unde nu există urme, grenadele nu au ricoșat în pereți, ci în trupurile celor dinăuntru.

Mașinile care au fost găsite de-a lungul autostrăzii unde se află acest adăpost sunt acum toate într-o groapă comună. Acest cimitir de mașini seamănă cu o scenă distopică după orele de program de la Glastonbury sau Burning Man. Dar costul a fost umanitatea. Mașini arse în întregime de armament de înaltă clasă și oameni arși de vii înăuntru care fugeau în disperare. Iată-mă aici, la fața locului:

Acești participanți la festival și-au parcat mașina pentru un weekend distractiv, așa cum facem cu toții când mergem la un festival de muzică, și au fugit la mașini pentru a scăpa de un cult al morții. Aceasta nu este o expoziție de muzeu, așa cum vedeți în muzeele Holocaustului. Este o expoziție activă. Este un site care este activ. Aceste mașini sunt aici pentru că sunt încă în curs de inspecție pentru semne. Sunt încă evaluate pentru a găsi dovezi ale persoanelor dispărute. Abia dacă există o publicație muzicală importantă care să fi discutat despre masacrul de la festivalul de muzică Nova. Totuși.

L-am întrebat pe Nehari când va avea loc următorul festival de muzică. Și, bineînțeles, el și prietenii săi cumpără deja bilete pentru un festival din 2024. Vor dansa din nou. "Viața este mai mare decât moartea", mi-a spus el.

Pe 7 octombrie, Hamas și locuitorii din Gaza au pătruns în patria evreiască și au ocupat o suprafață cât mai mare pentru a provoca cu bucurie distrugeri și mutilări - cel mai macabru pogrom pe care nu ți l-ai putea imagina - asupra unor oameni frumoși și nevinovați. Pentru că vor să ucidă evrei. Sfârșit de poveste.

Nu putem trăi într-o lume în care locuitorii din Kibbutz Be'eri sau participanții la festivalul Nova își iau viața în propriile mâini prin simplul fapt că trăiesc. Ei au trăit la graniță. Au petrecut la graniță. Nu erau speriați. Erau niște nebuni care credeau în pace. Nu va exista pace decât atunci când nu vom mai găsi exemplare din Mein Kampf în școlile UNRWA din Gaza. Nu există pace în Gaza astăzi și nu va exista nici mâine până când nu vom putea trăi știind că acest lucru nu se va mai întâmpla niciodată, până când se va schimba mentalitatea, pentru că Israelul trebuie să existe. Trebuie să existe. Și poate. Și ar trebui să existe.

Evreii sunt puternici și noi vom fi puternici, iar cine nu este cu noi este cu întunericul. Nu pot exprima în cuvinte întunericul. Lumea este întunecată și nu avem de ales decât să fim o lumină. A fi martor la atrocitățile comise de Hamas în acest moment este cel mai important lucru pe care l-am făcut vreodată în viața mea. Pentru că este acum sau niciodată. Nu vă înșelați cu privire la Hamas. Ei sunt naziști. Au venit să vâneze.

Sursa-

https://evebarlow.substack.com/p/day-1-israel-the-south?utm_source=substack&utm_medium=email#media-3d052129-540b-49b2-9258-552972da6088

* Eve Barlow_Journalist

Owner of Blacklisted. Journalist. Zionist. Scottish.

via Max Tzinman

Saga Publishing 2023

Traducere AG